

STANDAARDISATIE VAN SYSTEMEN EN CONVENTIES. EEN OPLOSSING? OF EEN VRUCHTELOZE POGING?

Sinds vele jaren worden er karrenvrachten systemen en conventies over de hoofden van bridgers uitgestort. Waar si de tijd gebleven dat gebefte heren in sjieke sociëteiten en pothoed dragende dames tijdens tea-parties met het Culbertsonstelsel, meestal, ongehinderd door de tegenstanders hun contracten konden bieden.? Natuurlijk de biedopvattingen van Eli en Josephine waren verre van zuiver en precies (we komen hierop nog terug) maar het absolute karakter van hun stelsel gaf de toenmalige bridger een gevoel van veiligheid (“laat het contract een down gaan, ik ben in ieder geval niet de risé van het gezelschap met vier gedoubleerde kwetsbare downslagen”).

De “ellende” voor deze old-timers begon pas echt toen de Italianen vanaf 1956 met hun artistieke systemen als de Romeinse- en Napolitaanse klaveren op de markt kwamen en hiermee jarenlang succes boekten bij Olympiades en Bermuda Bowls. Uiteraard lieten de Amerikanen, die tot dan toe met de Engelsen en de Fransen de (bridge) dienst hadden uitgemaakt zich niet onbetuigd. Daarom begonnen zij als tegenwicht tegen die “damned Italians” met systemen te komen als EKAS (van Kaplan en Sheinwold) en met het door een Amerikaan van Chinese afkomst ontwikkelde precisiesysteem.

En... zo doet men dat in de States, de multimiljonair Ira Corn richtte een fulltime professioneel bridgeteam op met “the express purpose of returning the world team championship to the United States.” (citaat uit The Official Encyclopedia of Bridge).

Ook de engelsen begonnen zich te roeren. Het aanvankelijk op ideeën van Culbertson gebaseerde Acolstelsel werd door Reese en Dormer (The complete book of Bridge, 1973) en wat later door E. Crowhurst met twee standaardwerken als Precision Bidding in Acol (1974) en Acol in Competition (1980) uitgebreid en verbeterd.

En, om het allemaal nog ingewikkelder te maken, ook de Polen (met Martens, Wilkosz en Czymanowski) lieten zich niet onbetuigd en ontwikkelden een klaverensysteem dat via vrij agressieve tweebiedingen de bedoeling had om de tegenpartij uit de bieding te drukken.

Tot nu toe hebben we slechts over systemen gesproken die, op de aartsmoeilijke en superconventionele Poolse Klaveren na, allen een redelijk groot leer- en herkenbaarheidsgehalte hebben. Maar, wat dacht u van de huidige boekenplanken vullende hoeveelheid conventies die de laatste twintig jaar op de markt zijn gekomen?

Uiteraard kwamen de Amerikanen weer het eerst met het dikste conventieboek, een “pil” van 656 pagina’s geschreven door een advocate, Amalya Kears, en getiteld: Bridge Conventions Complete (1976). Het lijkt ons overbodig om u te gaan vermoeien met titels van conventieboeken in Frans, Duits of Engels. Volgens ons kunnen we namelijk met gepaste trots meedelen dat onze landgenoot Gerrit-Jan Förch qua volume waarschijnlijk het tweede dikste conventieboek ter wereld heeft uitgegeven, getiteld: Gids voor biedconventies, met 526 bladzijden echt een lijvig boekwerk. Daarnaast willen wij u ook nog attenderen op de laatste uitgave van Sint en Schipperheijn –Acol 2000- en de editie van een van onze wereldkampioenen Berry Westra met een grandioos conventieboek Bieden met Berry deel 3; Conventies en Gadgets

‘Nu is er in december jongstleden in het maandbridge een artikel verschenen van de hand van Peter v/d Linden waarin het labyrint aan systemen en conventies ter sprake wordt gebracht en waarin hij een pleidooi houdt voor het ,soms, voorschrijven van standaardssystemen en deze systematiek wil koppelen aan de speelsterkte van de Nederlandse bridger.

Bij bepaalde drives en toernooien zou dan het laagste niveau (zeg maar groep groen) kennis hebben genomen van de boekjes van Start tot Finish of Bieden met Berry.

Het midden niveau (geel) zou dan het Nederlandse Acol van de Varilux biedbeker te hanteren en het hoogste niveau (blauw) zou als leidraad Biederemeyer van Niemeyer en Zwaan dienen te nemen.

Deze opzet lijkt prijzenswaardig, maar er kleven toch behoorlijk wat bezwaren aan de voorgestelde indeling. Ten aanzien van het laagste niveau is namelijk het probleem al levensgroot: Kennis van hoeveel boekjes van Sint/Schipperheijn heeft de schrijver hier op het oog? Alle zes? Houdt u dan maar even vast: In deel 5 komt ter sprake; beschermend bieden, controlebod, cuebid, multi-coloured 2♦ en het liftprincipe. In deel 6 worden behandeld: Ghestem, long suit trial, de S.F. conventie (in twee situaties), Splinters en Vienna Coupe.

U zult dus met ons wel tot de conclusie komen dat de bridgers van het laagste niveau niets kunnen met dit voorstel.

Over het midden niveau kan de redactie –helaas- weinig zinnigs zeggen omdat onze clubleden nooit aan de Varilux biedbeker hebben meegedaan. Misschien een tip om volgend jaar eens deel te nemen? Dan weet de redactie ook iets substantiëlers te melden. Ook kunnen bridgers van het hoogste niveau hun bridgeborst nat maken. Om een beetje bij de tijd te blijven dienen zij te weten dat het Biedermeijersysteem inmiddels al aan zijn derde (veranderde en verbeterde) versie toe is.

Het tweede voorstel van gemelde auteur betreft de suggestie “dat de NBB voor de vele tienduizenden gewone bridgers voor een op hen toegewezen aanbod aan wedstrijden moet zorgen”. Via de kleur (groen, geel en blauw) van de systeemboekjes of –kaarten zou dan direct het niveau waarop hij/zij speelt te herkennen zijn.

Schrijver van het artikel wijst er echter nadrukkelijk op dat dergelijke NBB-toernooien en wedstrijden extra mogelijkheden voor bridgers op laag niveau moeten bieden en niet in de plaats moeten komen van grote, open toernooien. Peter v/d Linden wenst dan ook onder geen beding een situatie te laten ontstaan zoals in de Verenigde Staten waarin wordt bepaald dat hoe meer meesterpunten men heeft des te meer conventies men mag gebruiken. We zijn benieuwd welke reacties op deze voorstellen zullen loskomen.

Omdat immers de discussie over bovengemelde onderwerpen al dertig of veertig jaar gevoerd wordt weten we , zonder ook maar een ingezonden brief in het januari- of februari-nummer van Bridge gelezen te hebben, wat de reactie zal zijn van een aantal “eerlijke”, “voor de lol bridgende”, senior bridgers zal zijn: “Als men nog langer bezig blijft met ons, oudere spelers, het leven te vergallen met deze frustrerende biedopvattingen zien ze mij niet meer bij toernooien en kroegendrives.”

Gelukkig zijn er ook nog vele duizenden andere (ook oudere) bridgers die wel grote schik beleven aan open wedstrijden, hoe maf, gekunsteld en ondoorzichtig het aantal biedconventies waarmee men wordt geconfronteerd ook moge zijn.